

En sommerdag i

Forslaget ble satt fram under en diskusjon noen dager etter vinterens Vasalopp. Revansje – omstart, men denne gangen uten ski. Hvem tar seg raskest fra Sælen til Mora i joggesco.

En slik utfordring kunne vi ikke la stå uprøvet.

Vi – en gjeng glade mosjonister fra Sørbråten IL utenfor Oslo, var med dette godt i gang planleggingen av "Sommerens tøffeste eventyr".

Vi tok kontakt med Vasalopps-ekspe-
ditionen, men de fortalte at et slikt løp
arrangerte de ikke. Da fantes bare et alter-
nativ; vi gjør det selv.

Dato ble fastsatt, og treningsprogram
justert. Vi fikk tilsendt kart og bestemte
at alle skulle følge "Vasaloppsleden".

Innbydelse ble sendt til de lokale stor-
heter innen mosjonsløp. De fleste bare
ristet oppgitt på hodet. Foreslo i stede
psykiatrisk behandling.

Vi var på det meste 10 påmeldte, men
frafallet ble merkbart etterhvert som
sommeren nærmet seg.

Så var det "støtteapparatet". Kvinner
og menn, de fleste pårørende, meldt seg
straks frivillig.

Kansje var det muligheten for utbetaling
av arv som lokket?

Været var perfekt

Lørdag den 27 juni presis kl 07.00
smalt startskuttet utenfor Vasalopps-
kontoret i Berga By. Feltet var nå redusert
til 5 mann. Det var ved siden av under-
tegnede også Kolbjørn, Arild, Per og min
bror John Arild. Vi hadde også med en
manager som skulle forsøke å følge oss
med sykkel. Avtalt utgangsfart var ca 6
min pr. km. Det var viktig å spare på
kreftene alt fra start.

Liten ordlista

innbydelse = inbjudan
pårørende = anhöriga
meldt = anmälde
snu = vända
sammenlignet = i jäm-
förelse med
pinsler = vända
spreke = pigga
gjensyn = återseende
heldigvis = lyckligtvis

berolige = lugna
entret = anslöt
forlot = lämnade
tøyde = sträckte
iltet = ilsket
ørken = öken
kjentfolk = bekanta
innkjøringen = infarten
krabbe = krypa

Klare til start i Berga by. Fra venstre: Manager og tidtager Sven-Erik, så Kolbjørn, Per, Bjørn, John Arild og Arild.

Været var perfekt, i alle fall så tidlig på
dagen. Sol fra klar blå himmel og 12-13
grader varmt.

Ved første bakken måtte managern snu.
Her gikk det ikke å sykle. Vi fortsatte
videre innover mot Smågan med stor
optimisme.

Vi nådde Smågan kl 08.10. Hit hadde
alt gått problemfritt. Det var stor forand-
ring sammenlignet med vinterens trengsel.
Nå var vi helt alene. Her var bare solskinn
og fuglesang. Ennå hadde ingen ofret
ettermiddagens pinsler en tanke.

På de åpne slettene etter Smågan be-
gynte ting å skje. Feltet sprekker. John
Arild og Kolbjørn syntes tempoet var for
behagelig, så de begynner å dra i fra. Jeg
bestemte meg for å bli i hovedfeltet. Det
gjaldt som sagt å spare på kreftene.
Dessuten var det like viktig å nyte de
vake omgivelsene.

Dramatik etter Mångsbodarna

Ved en hytte noen km før Mångsbodarna
traff vi to spreke damer som hadde over-
nattet. De hadde også tenkt seg til Mora,
så vi avtalte å møtes på banketten på Mora
Hotell. Hvor ble dere av?

Vi nådde Mångsbodarna kl 09.30. Her
ble det gjensyn med "støtteapparatet".
Nye drikkeflaskor stod klare, og det var
også mulig å fylle på med flere karbo-
hydrater. Teten var nå ca 10 min foran,
men det bekymret oss ikke.

Noen km etter Mångsbodarna oppsto

det dramatik, da det gikk opp for oss at vi
hadde løpt feil. Jag hadde med et kart, og
kunne berolige de engstelige deltakere
med at omveien ikke ville bli så stor. Vi
kom inn på "Leden" igjen ved Tennanget
og fortsatte videre mot Risberg.

I bakkene opp mot Risberg begynte
Arild å få problemer. Han klagde på
magen. Vi senket tempoet noe, men forsto
raskt at dette ikke kunne gå.

Ved Risberg var det full stopp. Opp
kom en solid blandning av sportsdrikk,
rosiner og bananer. Etter dette entret Arild
"støtteapparatet".

Teten hadde nå et forsprang på ca 20
min, men meldinger derfra tydet på at
også John Arild hadde problemer med

tempo. "Vi tar'n igjen
før Evertsberg" men-
te Per i det vi forlot
kontrollen i Risberg.
Klokka var nå 10.50
og sola begynte å var-
me godt. Underlaget
begynte også å bli noe
dårligere.

Vi måtte over noen
fuktige myrer. Hvor-
dan hadde det sett ut
her dersom vi hadde
hatt en normal for-
sommer?

På veien ved Everts-
bergsjøen fikk vi
øyekontakt med John

Per må strekke litt på bena.